

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟ

Ε: Πώς θυμάστε τον εαυτό σας στα χρόνια του Γυμνασίου; Θέλατε από τότε ν' ασχοληθείτε με τη μουσική και το τραγούδι; Και αν ναι, ποια ήταν η αφορμή;

Α: Ήμουν αρκετά μοναχική – ίσως να ένιωθα περισσότερο απ' ό,τι έδειχνα, γιατί είχα πάντα φίλες και φίλους, αλλά πολλές φορές ταξίδευα σ' ένα δικό μου κόσμο. Προσπαθούσα να έχω μέτρο, κάνοντας τις επαναστάσεις μου όσο πιο ευγενικά μπορούσα, γιατί έτσι θεωρούσα πως είχα πιο πολλές πιθανότητες να ακουστίζω και να πετύχω – ίσως αυτό να είναι και ένα χαρακτηριστικό μου. Όλα αυτά πάντα με τη συντροφιά του walkman μου (δεν είχα τότε cd- player). Παρόλο που πάντοτε συμμετείχα σε κάθε μουσικό και καλλιτεχνικό γεγονός, δεν είχα βλέψει να γίνω επαγγελματίας τραγουδίστρια – απλώς έτρεφα μεγάλη αγάπη για τη μουσική γενικότερα και το σήμερα φαίνεται να είναι η φυσική εξέλιξη αυτής ακριβώς της αγάπης.

Ε: Είχατε την ευτυχία να συνεργαστείτε, από τα πρώτα σας κιάλια βήματα, με σημαντικότερους δημιουργούς και καλλιτέχνες, όπως ο Πάριος, ο Πλέσσας, ο Τόκας, ο Μητροπάνος, ο Νιδάκης, η Αλεξίου. Κατά πόσο αυτές οι συνεργασίες επηρέασαν τις καλλιτεχνικές σας επιλογές, αλλά και την προσωπικότητά σας γενικότερα;

Α: Η προσωπικότητα, εφόσον την έχεις διαμορφώσει, δεν αλλάζει. Σίγουρα όμως γίνεται πιο σαφές τι ακριβώς θέλεις για τον εαυτό σου και τι απορρίπτεις, ξέροντας και γιατί, χωρίς να φοβάσαι να το εκφράσεις. Αυτό συνέβει σε 'μένα τουλάχιστον. Ήμουν πάντα επιλεκτική στη μουσική και στις συνεργασίες μου και μετά από κάθε συνεργασία φρόντιζα να βγαίνω κερδισμένη, ακούγοντας, παρακολουθώντας τα πάντα και ξεχωρίζοντας το καλό απ' το κακό, κατά τα δικά μου κριτήρια, για να έχω έτσι παραδείγματα προς μίμηση και αποφυγή αντιστοίχως! ►

15

Παρόλο
που πάντοτε
συμμετείχα σε
κάθε μουσικό
και καλλιτεχνικό
γεγονός,
δεν είχα βλέψει
να γίνω
επαγγελματίας
τραγουδίστρια

1

Ε: Σε δύο δισκογραφικές σας δουλειές, συνεργαστήκατε με τα Κίτρινα Ποδήλατα, τον Γιώργο και τον Αλέξανδρο Παντελιά. Αυτή η σύμπλευση δείχνει κάποια βαθύτερη καλλιτεχνική συγγένεια; Να περιμένουμε και συνέχεια;

Α: Δείχνει επικοινωνία, κοινούς στόχους και, όσον αφορά εμένα, νιώθω πλουσιότερη που τους γνώρισα, έκανα παρέα, τραγούδησα μαζί τους. Είμαι χαρούμενη που μου πρότειναν μια τέτοια συνεργασία, μα και ικανοποιημένη για την επιλογή μου να μου γράψουν, αλλά και να αναλάβουν την παραγωγή του τελευταίου αυτού cd. Συνέχεια υπάρχει πάντα, όταν υπάρχει «αθηθινό δέσιμο» και με τον Γιώργο και τον Αλέξανδρο το ένιωσα και το βίωσα, και με τα live που κάναμε μα και μέσω της μουσικής μας.

Ε: Σπουδάσατε πιάνο και θεωρία μουσικής, και μάλιστα στο Νονδίνο. Πόσο απαραίτητες είναι για έναν καλλιτέχνη οι μουσικές σπουδές επιπέδου;

Α: Είναι πολύ καλό να ξέρεις το αντικείμενό σου, την ιστορία του, να έχεις γνώσεις. Έχουν ξεχωρίσει όμως στο παρελθόν, αλλά και σήμερα, άνθρωποι οι οποίοι δεν είχαν ιδέα, αλλά είχαν αναμφισβήτητο το χάρισμα. Χρειάζεται παρόλα αυτά να το καλλιεργείς το χάρισμα, να μην το χάσεις, να γίνεσαι καλύτερος και να μην μένεις στάσιμος, να

προχωράς, όπως όλα γύρω μας, κι αυτό θα γίνει με απόκτηση γνώσης, με δουλειά και με θέληση.

Ε: Μπήκατε ποτέ στον πειρασμό να γράψετε εσείς η ίδια μουσική ή στίχους;

Α: Πού και πού κάνω μικρές εσωτερικές ανασκαφές και γράφω στιχάκια, αλλά με πιάνει η τελειομανία μου και τα θεωρώ στελή ή άτεχνα. Ίσως να είναι και φόβος να τα παρουσιάσω, δεν ξέρω... ή ξέρω και δεν θέλω να το παραδεχτώ!

Ε: Σε κάποια συνέντευξή σας είπατε ότι, όταν ακούτε τον κόσμο να σιγοτραγουδάει τα τραγούδια σας, μαγεύεστε. Πόσο σημαντική είναι τελικά η ανταπόκριση και η αγάπη του κοινού για έναν καλλιτέχνη; Και τι είδους χημεία αναπτύσσεται

ανάμεσα σ' εσάς και στο κοινό σας στις live εμφανίσεις σας;

A: Νιώθω μεγάλη χαρά και όχι μόνο όταν τραγουδάνε δικά μου τραγούδια, αλλά και όταν καταφέρω να τους κάνω να τραγουδήσουν, να χορέψουν, να χαμογελάσουν, να συγκινηθούν. Είναι ένα πάρε-δώσε ενέργειας, η οποία πρέπει να ξεκινήσει να εκπέμπεται πρώτα από τον καλλιτέχνη. Αν δεν δώσεις, δεν θα πάρεις και αυτό που μου αρέσει περισσότερο στο live είναι ότι έχεις μόνο μία ευκαιρία να το καταφέρεις, δεν μπορείς να σταματήσεις και να το πας πάλι απ' την αρχή. Παράσταση χωρίς κοινό, δεν γίνεται – και οι άνθρωποι, οι οποίοι με τη δισκογραφία τους αποκτούν το δικό τους κοινό, δημιουργούν μαζί του μία σχέση, που δεν την αποχωρίζεσαι εύκολα.

E: Η ενασχόληση με τη μουσική, το τραγούδι, η δημιουργία, η έκφραση, υποθέτω πως δεν είναι για σας απλώς μια καριέρα, αλλά ένας διαφορετικός τρόπος ζωής. Μπορείτε να μας περιγράψετε με λίγα λόγια αυτόν τον ιδιαίτερο τρόπο ζωής;

A: Δεν ξεκίνησα το τραγούδι για να κάνω καριέρα. Είχα την ανάγκη να επικοινωνήσω και να εξωτερικεύσω ό,τι δε μπορούσα να πω με δικά μου λόγια. Στην πορεία, ναι, ξεκίνησα να σχηματίζω τον δικό μου ορισμό της λέξης «καριέρα» – και αφού πια μπήκα στο παιχνίδι της δισκογραφίας, όντως άλλαξε σιγά-σιγά η ζωή μου. Δίνω συνεντεύξεις, κάνω φωτογραφίσεις, τηλεοπτικά, μαθαίνω να εκφράζομαι καλύτερα, να ελευθεριώνω το σώμα, να ενημερώνομαι – μαθαίνω συνέχεια, για να έχω «συνέχεια» και, το σημαντικότερο για μένα, να ανακαλύπτω όλο και περισσότερο

“
Το υπόλοιπο κομμάτι της ζωής μου είναι φυσιολογικό, καθημερινό και ανθρώπινο.

τον εαυτό μου. Κάνοντας αυτή τη δουλειά, έχεις συνεχώς μετακινήσεις και αλλαγές, συνεπώς χρειάζεσαι προσαρμοστικότητα και ευελιξία. Κατά τα άλλα, όταν βρω χρόνο, το υπόλοιπο κομμάτι της ζωής μου είναι φυσιολογικό, καθημερινό και ανθρώπινο.

E: Ετοιμάζετε κάποια νέα δισκογραφική δουλειά; Αν ναι, θέλετε να μας πείτε δυο λόγια γι' αυτήν;

A: Το καλοκαίρι, παράλληλα με τις συναυλίες, άρχισα να συγκεντρώνω τραγούδια, μουσικές, στίχους. Ελπίζω να μεταδοθούν σύντομα τα πρώτα τραγούδια και να είναι ακριβώς αυτό που φαντάζομαι και θέλω. Περισσότερα όμως δε μπορώ να πω.

E: Τι θα συμβουλεύατε σ' έναν έφηβο που σκέφτεται ή επιθυμεί ν' ασχοληθεί με το τραγούδι;

A: Να ακολουθεί τον δρόμο της καρδιάς του. Να ακούει, να παρατηρεί, να μαθαίνει, χωρίς να επηρεάζεται η κρίση του, αλλά να δυναμώνει, να είναι σταθερός στα πιστεύω του και να μην παρασύρεται εύκολα. Και, όταν πέφτει, να ξανασηκώνεται και να συνεχίζει χαμογελώντας με την απροσεξία του. ■

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

Ποιός είπε ότι η εποχή μας είναι αντιποιητική;

Η ποίηση συγκινεί τα ευαίσθητα νέα παιδιά και πολλοί μικροί ποιητές υπάρχουν ανάμεσά μας. Μία από αυτούς είναι η

Εσμεράλδα Γκέκα, η οποία κέρδισε το 1ο βραβείο ποίησης (Μάρτιος 2007) της Βαρβακείου Σχολής. Γνωρίστε την κι εσείς...

Όταν ανοίγεις το στόμα σου και ο άνεμος σε γεμίζει φιλήματα αλημυρά, έτσι γίνεσαι άμμος και δέχεσαι το φιλή του πρώτου κύματος.

Δεξιά του καλοκαιριού, τα άρματα του ήλιου λάμπουν στη γλύκα της ανατολής. Αριστερά οι πέπλοι της νύχτας πλανεύονται στα σκοτεινά μονοπάτια της δύσης. Απ' την ανατολή όμως έρχεται η δύση και απ' τη ζωή ο θάνατος. Τίποτα εντέλει δεν είναι αληθινά καλό, ούτε καν ο έρωτας, ούτε καν η αγάπη.

Προσκύνησα τόπους μακρινούς του ανέιρου κι ακρογιαλίες νυχτερινά. Σαν προσευχή εισακούστηκε η ανάσα μου στο στήθος της θάλασσας.

Ένα γαλάζιο κενό διείσδυσε σε κάθε μεμονωμένο κύτταρο του οργανισμού μου και διαπότισε τις σκέψεις. Ανέπνεε από το φως της σελήνης και διαίρεσε κείνο το σφαιρόμορφο σώμα σε άστρα, που μου 'φερναν στον άδειο μου νου χαμένα καλοκαίρια.

Στο κατώφλι μιας παράξενης ζωής συναντήθηκα με πολλούς ανθρώπους σ' ένα μόνο σταυροδρόμι. Αναρωτήθηκα: "Πώς μπορώ να τους νιώσω;" κι η απάντηση ήρθε αμέσως: "Δεν μπορώ". Κι όμως έχουμε τόσα κοινά. Συναντηθήκαμε όλοι για μια στιγμή και γι' αυτή τη μικρή στιγμή τα πνεύματά μας πλανήθηκαν κι ένιωσαν την παρουσία πολλών στοχασμών. Κι έπειτα επανήλθαν στους άδειους, γκρίζους δρόμους. Κατάλαβα έτσι πως όλοι είμαστε περαστικοί στους δρόμους της ζωής. Δεν πρόκειται ποτέ να συναντηθώ ξανά μ' αυτούς τους περαστικούς, ούτε και με τη ζωή εκείνης της ώρας. Κι όταν εγώ προσπάθησα να εκπνεύσω μια καλημέρα, πέρασαν όλοι τόσο γρήγορα και κατάπια την καλημέρα κι έμεινα με ένα παράπονο στα μάτια και αρνήθηκα να κοιτάξω πίσω να τους δω που διάβαιναν. Κατάλαβα, όλο και κάτι, κάπου βαδίζουμε, άκριτα κάπου βαδίζουμε, με κενό το βλέμμα και ψεύτικα χαμόγελα, για να βρούμε ανθρώπους που... θα μας κάνουν ευτυχισμένους. Και όταν λυπημένοι επιστρέφουμε σε κείνη τη διασταύρωση, πάλι καταπίνουμε λόγια που θα εμπόδιζαν τους άλλους περαστικούς από τη δυστυχία που τους επιφύλασσαν οι πουπουλένιοι δρόμοι...

Αρκετά παιδικά χρόνια τώρα, ξεχνώ να τα ζήσω, γιατί γίνομαι όνειρο μέσα σε μια πυρολαμπίδα των οριζόντων της νύχτας.

Ή άλλοτε κυνηγώ φτωχά φτερά αγγέλων, διασχίζοντας κατά μήκος τον κύκλο που με χωρίζει από το χρόνο.

Για να προλάβω...

Τι να προλάβω; Τη ζωή μου τη νεράιδα, που μου 'μαθε σε στιγμές αγχίνους να ονειρεύομαι μυστικά...

Μίλα με φως

Μίλα με φως
μίλα με σκότος
κυμάτισμα σιγής
ως το πιο ακρινό της λήθης
φυλλοράκι.

Γερασμένο δεντράκι κίτρινο
βγάζει τις ρίζες στον αγέρα,
μήπως κι ο λόγος που
περπατεί στα τυφλά,
ψηλαφώντας το χρόνο, βρει
επιπέλους τον άδηλο σκοπό
του.

Ποιος Κροίσος, ποιος Άτις,
ποια μοίρα απροσδιόριστη
με ξαστόχημα διπλό από τον εξαγνισμό
έφερε το στερνό "συγγνώμη"
ενός Αδράστου.

Ψιθύρα τις αλήθειες
ψιθύρα τις κραυγές
πες να σιγοσιωπούν τα φύλλα.

Υβρις, τύφλα, νέμεσις και τίσις.
Έρωτας, πόνος, γέννα,
θάνατος.

Τι ν' αντιστοιχίσω, με τι να το
ταιριάξω;
Ο έρωτας μ' όλα μου φαίνεται
πηγαίνει
κι ο πόνος τυφλός θαρρώ
γίνεται.
Κι έρχεται μετά φθονερή και
ταραχώδης η θεά, να μας
αναγγείλει πως ζούμε ξαφνικά,
για να θυμώσει ύστερα
και να μας τιμωρήσει.
Η Νέμεσις την τίση φέρνει
κι η Ζωή το θάνατο.

Κι αν δύο και δύο κάνουν
τέσσερα,
να που κάνουν και οκτώ
να που κάνουν και δεκάξι
και σαράντα οκτώ
δυο και δυο κάνουν και δύο
άπειρα.

Και τι νόημα έχει,
αφού στο ανθρώπινο μυαλό,
η μοίρα μια γήινη, θολή,
άθραυστη σφαίρα θα μένει...

Γερασμένο δεντράκι κίτρινο,
μικρό ήσουν και μεγάλο γίνηκες,
μεγάλο είσαι και μικρό θα
γίνεις. Όχι, μη ρωτάς εμένα.
Τη θεά κατηγορά.
Κάτω απ' τον ίδιο τον ίσκιο
γεννηθήκαμε,
στον ίδιο μέσα θα διαβούμε
όπως ο ήλιος περνά και χάνεται
όπως περνά και ξαναπροβάλλει

Και όσο εσύ θα χάνεσαι
το δαχτυλίδι του Πολυκράτη
ακέραιο θα μένει, χρυσός
αδρανής με τη ζωή δε σμίγει.

Σιώπα τους κρότους
τα τάρταρα σιώπα
όσε τα φύλλα να πέσουν.

Κι αν ανώφελη κι ανίσχυρη
παραμυθική παρέκβαση σου
φαίνεται,
για μταιότητα ποτέ στη ζωή
να μη μιλήσεις.

Γιατί... απάνω στους
μισογκρεμισμένους σοβάδες
ξεχαρβαλωμένο το ρολόι,
μιλά ακόμη για ένα χρόνο

γιατί... μέχρι να αδράξεις τη
σιωπή,
τα φύλλα θα 'χουν πέσει.

AIDS

ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΕΠΙΚΤΗΤΗΣ ΑΝΟΣΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑΣ

Το AIDS αναγνωρίστηκε μόλις το 1981 στις ΗΠΑ. Στην αρχή παρατηρήθηκε σε ομοφυλόφιλους και ονομάστηκε νόσος των ομοφυλόφιλων. Γρήγορα όμως διαπιστώθηκε ότι προσβάλλει και άλλες ομάδες ατόμων, όπως τοξικομανείς, αιμορροφιλικούς, άτομα που κατάγονται από την Καραϊβική και την Αφρική. Ονομάστηκε AIDS, γιατί όλοι όσοι προσβλήθηκαν παρουσίαζαν επίκτητη ανεπάρκεια του ανοσολογικού συστήματος, η οποία προκαλούσε μείωση της ικανότητας αντιμετώπισης διάφορων κοινών μικροοργανισμών.

Το AIDS είναι μια μεταδοτική αρρώστια η οποία προκαλείται από έναν ιό (μικρόβιο), που όταν εισέλθει στα λεμφοκύτταρα του ανθρώπου τα καταστρέφει. Ο ιός βρίσκεται στα λεμφοκύτταρα του μολυσμένου ανθρώπου, επομένως στο αίμα του και σε όλες τις εκκρίσεις του, που περιέχουν στοιχεία αίματος. Μεγαλύτερη σημασία έχουν, το σπέρμα του άνδρα και τα υγρά του κόλπου της γυναίκας. Γι' αυτό το AIDS μεταδίδεται με το αίμα και τη σεξουαλική επαφή. Επίσης μεταδίδεται, από τη μητέρα στο έμβρυο, αν η μητέρα είναι φορέας του ιού, και πολύ σπανιότερα από ιατρικά

εργαλεία ή διάφορα αντικείμενα που μπορεί να έχουν αίμα και δεν έχουν αποστειρωθεί, όπως π.χ. ξυραφάκια, οδοντόβουρτσα, όργανα που χρησιμοποιούνται κατά το βελονισμό, την περιποίηση νυχιών, το τρύπημα αυτιών, το τατουάζ κλπ. Ο ιός του AIDS δεν μεταδίδεται με το σάλιο, τον ιδρώτα, τα δάκρυα, με το φαγητό, από τις τουαλέτες, τους κοινόχρηστους χώρους, τη θάλασσα, τις πισίνες, τις χειραψίες, τα κουνούπια, τα άλλα έντομα, ή από τα κατοικίδια ζώα.

Τα συμπτώματα του AIDS μπορεί να εμφανιστούν δύο έως τέσσερις εβδομάδες μετά τη μόλυνση. Αυτά είναι: πονόλαιμος, χαμηλός πυρετός και διόγκωση των λεμφαδένων. Ο οργανισμός αντιδρά και προσπαθεί ν' απαλλαγεί από τον ιό ή τουλάχιστον να περιορίσει την επέκτασή του. Αν επιβαρυνθεί από διάφορες καταχρήσεις, τότε παρουσιάζει κλινικά συμπτώματα όπως μεγάλη αδυναμία, πυρετό που επιμένει, χρόνια διάρροια ή βήχα, δερματικές βλάβες, γενικευμένη λεμφαδενοπάθεια κ.ά. Έτσι, ο άρρωστος αδυνατίζει συνεχώς, λιώνει κυριολεκτικά και τελικά πεθαίνει σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Ποστυχώς μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί

FIGHT
AIDS

NOT PEOPLE
WITH AIDS